

Geislingen,
5. I 1950.

Armas hr. Rajamaa!

Õnne, tervist, ede veel aastal!

Teie kiri 19. det. käes. Täna hoo-
litsemise eest, et võiksin talbeksval
Rootsi anda. Eelistan küll ühendriiki,
kus on minu tütar perekonnaga,
kui see veel on talbeksval ees. Juba
17. XI sain korralduse USA komisjoni
ette ilmuniseks Ludwigsburgi (Stuttgardi
lähedal). Olin ühes naisega seal
3. jaanuarini, aga komisjoni ette
ei kutsutud. Protseduur arstide
juures on läbi. Nende poolt faxis-
turi ei ole. 3. I sain loa tagasi
Geislingeni kolimiseks perega pak-
kidega. Jään nüüd ootama,
mis tulevik toob. Tagasilükkamist
veel ei ole järeneitud. Kõik, kes
on olnud kuidagi seotud sõja-
väega, jagavad samaaegselt saa-
tust. Olen ju minagi Saksamaal
oktoobrist veebruarini (1944-45)
„sõjaväelane“ vastu enda tahtmist.
Saksa politsei raskis minu 13. X
eesti sõjaväe ümbruse juurde Koken-
steini ja sealt Venhammeri, kust
määrati vabastamiskomisjoni

31. x. Komisjoni ootel Neuhamme-
ris, Illitweidas, Schleissheimis ja
Langenhaus kulus aega kuni 26. II,
mil sain vabaks. Selles ongi
minu süü nähtavasti. Kuulu
järgi lahendatakse sõjaväelaste
küsimus raodalt jaamariiki
järgselt.

Tegaks juhaks peavim olema val-
mis. Sarsa, majandusse jäämine
on ebameeldiv. Minu peäs oleks
Rootsi, kui Amerikasse ei lasta.
Pole teha, mis võimalik, et veel oleks
kaas naisega tee Rootsi avatud.
Töötam eelar. Geol. Gümn. direktorina
ja USA-ala haiglusosakonna juhatajana
oletatavasti veel paar kolm kuud,
sest sünsed resursid ja koold ei
sünda kasvamine eksisteerida
majanduslikul põhjusel.

Soovitasin minagi hr. Parlowi
Rootsi sõita, kuid ta lootis USA-st
paremaid electingimeisi. Sain temalt
kahtseva kirja enne pühi.

Teie tervitades

Südamluk tervitus
Teile ja perekonnale ka minu poolt.
J. Hean
M. Nek